

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. május 3-án.

János evangéliuma 10. rész 9. verse: „Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, az megtartatik, bejár és kijár, és legelőre talál.”

Kedves Testvéreim!

Jézus Krisztus ebben a felolvasott mondatban úgy mutatkozott be, hogy „én vagyok az ajtó”. Tudjuk, hogy az ajtó attól függően sokféle szerepet tölthet be, hogy az bejárati ajtó, vagy beltéri ajtó, egy lakóházon, vagy éppen egy üzleten találjuk, csak normál védelmi szerepe van, vagy éppen ellene kell állni akár egy bombatámadásnak is. Azt is tudjuk, hogy van olyan ajtó, amelyiket mindig bezárunk, van olyan, amit soha nem zárunk be, és van olyan is, ami néha zárva van, máskor nyitva van. Valahogyan a szülői feladat, az édesanyai feladat is megjelenik ebben, hogy megtanítsuk gyermekeinknek azt, hogy miként használják életükben az ajtót. Az édesanyáknak pedig különösen is fontos az a feladata, hogy rámutassanak arra is, amit ebben a bemutatkozásban egy szoba sűrűsödve hallunk: „én vagyok az ajtó”. Jézus Krisztus az ajtó.

Képzeljük el a saját életünket, mint aminek a határán van egy bejárati ajtó. Ezt azonban nem mi építettük be, nem mi döntöttünk róla, hanem Isten helyezte el azt. Jézus Krisztus lehet az, akin keresztül mi kimehetünk és bejöhethetünk. Ez pedig nem születésünk alkalmával kapott lehetőség. Akkor épül be az életünkbe, amikor elfogadjuk, hogy Jézus Krisztus nem csak mások életének fontos, hanem fontos a mi életünknek is. Sőt, amikor kimondjuk, hogy nem is tud másként működni az életem, csak úgy, hogyha hiszek Krisztusban. Ekkor egy kis életfelújítás veszi kezdetét, a bejárati ajtó cseréje is nélkülözhetetlenné válik, és beépül az életembe Krisztus.

Más kifejezésekkel körbeírva, mondhatom azt is, hogy Ő a kapcsolópont köztem és a külső világ között. Ez pedig elsőként jelenti a nyitást. A kérdés az, hogy ki előtt, vagy mi előtt nyílik ki az életem ajtaja? Ha az eredeti ajtó lenne ott, akkor sok olyan érzést, gondolatot, lehetőséget beengednénk az életünkbe, ami nem biztos, hogy használ. Gondoljuk végig egy-egy napunkat, hogy mi érkezik. Egy-egy nem tökéletesen sikerült éjszaka után a saját fáradtságunk. Már az indulás pillanatában megpecsételődik sok minden. Nyomasztó napunk lesz. Aztán elmegyünk a munkahelyre, bemegyünk az iskolába, nekiállunk a napi teendőknek, és valami nem úgy alakul, ahogyan elképzeltük. Érkezik a feszültség, ami észrevétel nélkül kihat mindenre. Először a gondolatainkra van hatással, aztán a szavainkat, a hangsúlyunkat befolyásolja. Végül még a döntéseink is ennek megfelelően történnek. Kinyílt az életünk ajtaja a fáradtság előtt, a feszültség előtt, és máris sok minden megváltozott. Mennyi mindent felhozhatnék még, ami beérkezik az életünkbe, és ott romboló hatást végez. A mások által keltett félelmek, a különböző feltételezések a jövőről, a filmekben megjelenő agresszió, a függéseink, és így tovább.

Amikor Jézus Krisztus az életem ajtajává válik, akkor csak azok előtt az érzések, gondolatok előtt nyílik meg az életem, amelyek építenek. Megnyílik minden esetben a szeretet előtt, a békesség előtt, a türelem előtt, és megjelenik az életemben a segítőkészség, a másik ember felé való nyitottság. Ugyanígy a belőlem kifelé induló rossz érzések előtt sem fog kinyílni ez az ajtó, és nem engedi, hogy másokra zúduljon. A Krisztus-ajtó csak akkor nyílik meg, amikor jó dolgok indulnak az életem felé, és jó dolgok indulnak ki az életemből.

De akkor miért fordul elő az, hogy még azok az emberek is bántanak, akik krisztusiak? A rossz hírem az, hogy a nagy bejárati ajtó mellett van egy kiskapunk, amit mi magunk kezelünk. Amíg a földön élünk, addig nem lesz 100%-os Krisztus jelenléte az életemben. Emiatt pedig nem mindig hangoljuk össze Krisztussal a kis ajtó használatát. Kinyílik az életem sok rossz előtt, és megnyílik akkor is, amikor az életemből zúdul kifelé a sokféle bántó érzés és gondolat. Ha azonban egyedül a főajtó, Krisztus működik, akkor csak úgy nyílik ki, hogy a jó érkezen, és a jó távozzon.

Az ajtónak aztán van egy olyan jellegzetessége is, hogy zárva marad. Ha valamit nem szeretnék beengedni, akkor azt is megtehetem. Sok minden nem tesz jót az életemnek. Erről már beszéltem elég részletesen. Ha ezek előtt zárva marad az ajtó, akkor nem éri el az életemet sokféle rossz. Jézus Krisztus, mint ajtó, határt szab ezeknek. Éppen ezért nem mindegy, hogy milyen az az ajtó, milyen az a határ. Olyan, amit én jelölök ki, vagy olyan, amit Krisztus jelöl ki. Amikor az én határait élek, akkor az sebezhető. Ha a saját határait ahhoz igazítom, amiket Krisztus jelöl ki, vagyis ténylegesen Ő az ajtó, ha tényleg Ő zár ki, és Ő zár be mindent az életemből és az életemben, ami romboló, akkor lehet kiegyensúlyozott, békés, harmonikus az életem.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. május 3-án.

Eszembe jutott az a népmese, ami a három kismalacról és a farkasról szól. Mindegyik kismalac megépítette a saját házat. Az első szalmából, a másik fából, a harmadik téglából. Odament az első kismalac házához, és nagy erővel elfújta, a kismalac alig tudott elmenekülni a testvérehez. Odaérkezett a farkas a másik házhoz is, és azt is nagy erővel elfújta. Ekkor már két kismalac menekült a testvérükhöz. Amikor azonban a farkas megpróbálta ezt a házat is elfújni, akkor az már nem sikerült. Az a ház farkas-biztos volt. Az életem akkor lehet minden rosszal szemben védett, ha az ajtó ellenáll. Nem lehet belökni, befújni. Krisztus mindennek ellenáll. Hadd használjam azt a kifejezést, ami kicsit furcsa, de igaz: az életem a bűn-biztossá válik, vagyis Krisztus nem engedi, hogy a bűn elfújja, tönkre tegye az életemet.

Végül még egy részletet szeretnék elmondani mindezzel kapcsolatban. Hiába tudom, hogy van egy ajtó, amelyik a jót beengedi, és akkor kinyílik, a rosszat meg nem engedi be, vagyis akkor bezárul, hogyha nem ezt az ajtót használom, hanem azt a másikat, azt a kicsit, a sajátomat. Jézus bemutatkozása ugyanis, hogy „én vagyok az ajtó”, ez azzal is jár, hogy azon keresztül mindenki bejár és kijár. Újra, meg újra. Így fogalmaztam meg magamnak, hogy az a folyamatos használatra van.

Amikor Gánton keresztül haladunk, akkor a település végén van néhány olyan pince, amelyiket már nagyon régóta nem használtak. A fémajtók ott állnak anélkül, hogy azt bárki kinyitotta volna az elmúlt években, a rozsdá erőteljesen kikezdte a vasat. Soha nem próbáltam meg odamenni, és azokat az ajtókat kinyitni, de nem hiszem, hogy elsőre sikerülne. Szükség lenne különböző eszközökre, hogyha szeretnék a pincékbe bejutni.

Az az ajtó tehát, amelyiket soha nem használunk, az berozsdásodik. Jézus Krisztus nem azért lehet az életünkben jelen, hogy csak néha, ritkán nyissunk rá. Ő a folyamatos kapcsolatra jelenik meg. Akkor fog jól nyitni, és jól zárni. Ahogyan azt a Jelenések könyvének ígéretében hallottuk, amit Ő bezár, azt nem nyitja ki senki, és amit Ő kinyit, azt nem zárja be senki. Legyen így Jézus Krisztus, a mi jól működő ajtónk!

Ámen!